

§ 2/3

ואם שקל על ידו ועל יד חברו -
חיב בקלבוֹן אחד;
שני קלבוֹנות. אומר: § 5/3

2/3 באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים.
בחמשה עשר בו קורין את המגלה בכרפין,
ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות
המים,
ועושין כל צרכי הרבים,
ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים.

אמר § 5/4

בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהם.
משרבו עוברי עברה,
היו עוקרין ומשליכין על הדרכים;
התקינו שיהו מפקירין כל השדה כלה.

× השוקל על ידי עני ועל ידי שכנו ועל ידי בן עירו -
פטור.

ואם הלום - חיב.

האחין והשתפין שחיבין בקלבוֹן -
פטורין ממעשר בהמה;

וכשחיבין במעשר בהמה - פטורין מן הקלבוֹן.

וכמה הוא קלבוֹן?

מעה כסף;

דברי § 5/4

אומרים: חצי § 1/2

- בחמשה עשר בו שלחנות היו יושבין במדינה.
בעשרים וחמשה ישבו במקדש;
משיטבו במקדש התחילו למשכן.

את מי ממשכנין?

לזים וישראלים, גרים ועבדים משחררים,
אבל לא נשים ועבדים וקטנים.

כל קטן שהתחיל אביו לשקול על ידו,
שוב אינו פוסק.

ואין ממשכנין את הכהנים, מפני דרכי שלום.

אמר § 5/4: העיד בן בוכרי ביבנה:
כל כהן ששוקל אינו חוטא.

אמר לו רבן יוחנן בן זכאי: לא כי,

אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא,

אלא שהכהנים דורשים מקרא זה לעצמן:

"כל-מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל" (ויקרא ו, טז),
הואיל ועמר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו,
היאך נאכלים?

ה. אף על פי שאמרו:

אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים,

אם שקלו - מקבלין מידן.

הנכרי והכופי ששקלו - אין מקבלין מידן.

ואין מקבלין מידן -

קני זבין וקני זבות וקני יולדות, וחטאות ואשמות;

אבל נדרים ונדבות - מקבלין מידן.

זה הכלל:

כל שגדר ונדב מקבלין מידן;

כל שאין נדר ונדב אין מקבלין מידן.

וכן הוא מפרש על ידי עזרא, שנאמר (עזרא ד, ג)

"לא-לכם ולנו לבנות את בית אלהינו".

§. ואלו שחיבין בקלבוֹן:

לזים וישראלים וגרים ועבדים משחררים,

אבל לא כהנים ונשים ועבדים וקטנים.

השוקל על ידי כהן, על ידי אשה,

על ידי עבד, על ידי קטן -

פטור.

אמר § 5/1

3/4. מצרפין שקלים לדרכונות מפני משוי הדרך.

כשם שהיו שופרות במקדש,

כך היו שופרות במדינה.

בני העיר ששלחו את שקליהן ונגנבו או שאבדו:

אם נתרמה התרומה - נשבעין לגזברים,

ואם לאו - נשבעין לבני העיר,

ובני העיר שוקלין תחתיהן.

נמצאו, או שהחזירו הגנבים -

אלו ואלו שקלים,

ואין עולין להן לשנה הבאה.

... הנותן שקלו לחברו לשקול על ידו,

ושקלו על ידי עצמו:

אם נתרמה תרומה -

מעל.

השוקל שקלו ממעות הקדש,

אם נתרמה תרומה וקרבה בהמה -

מעל.

מדמי מעשר שני, מדמי שביעית -

יאכל כנגדן.

- המכנס מעות ואמר: "הרי אלו לשקלי" -

בית שמאי אומרים: מותרן נדבה;

ובית הלל אומרים: מותרן חלין

"שאביא מהן לשקלי" - שוין שמותרן חלין.

"אלו לחטאת" -

שוין שהמותר נדבה;

"שאביא מהן לחטאת" -

שוין שהמותר חלין.

מה בין שקלים לחטאת?
 שקלים יש להם קצבה, וחטאת אין לה קצבה.
 אף לשקלים אין להם קצבה!
 שכשעלו ישראל מן הגולה היו שוקלים דרכונות,
 חזרו לשקול סלעים,
 חזרו לשקול טבעין, ובקשו לשקול דינרים.
 אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 אף על פי כן, יד בלן שוה,
 אבל חטאת -
 זה מביא בסלע וזה מביא בשטים וזה מביא בשל ש.

ה. מותר שקלים - חלין.
 מותר עשירית האפה,
 מותר קני זבים קני זבות וקני יולדות, וחטאות
 ואשמות - מותריהן נדבה.
 זה הכלל:
 כל שהוא בא לשם חטאת ולשם אשמה - מותרן נדבה.
 מותר עולה - לעולה.
 מותר מנחה - למנחה.
 מותר שלמים - לשלמים.
 מותר פסח - לשלמים.
 מותר נזירים - לנזירים.
 מותר נזיר - לנדבה.
 מותר עניים - לעניים.
 מותר עני - לאותו עני.
 מותר שבויים - לשבויים.
 מותר שבוי - לאותו שבוי.
 מותר המתים - למתים.
 מותר המת - ליורשיו.
 אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 מותר המת - זהא מנח עד שיבא אליהו;
 רבי נתן אומר:
 מותר המת בונין לו נפש על קברו.

שמה יעני
 ויאמרו: מעון הלשכה העני,
 או שמה יעשיר,
 ויאמרו: מתרומת הלשכה העשיר;
 לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות,
 כדרך שצריך לצאת ידי המקום,
 שנאמר (במדבר לב, כב)
 "והייתם נקים מה' ומישראל",
 ואומר (משלי ג, ד)
 "ומצא-חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם".

- של בית $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$ היה נכנס ושקלו בין אצבעותיו,
 וזרקו לפני התורם,
 והתורם מתכונן ודוחפו לקפה.
 אין התורם תורם עד שיאמר להם: "אתרם"?
 והן אומרים לו:
 "תרם, תרם, תרם" - של ש פעמים.
 תרם את הראשונה ומחפה בקטבלאות,
 שניה ומחפה בקטבלאות,
 שלישית לא היה מחפה.
 שמה ישפח ויתרם מן הדבר התרום.
 תרם את הראשונה לשם ארץ ישראל,
 ושניה לשום כרכים המקפין לה,
 והשלישית,
 לשום בבל ולשום מדי ולשום מדינות הרחוקות.

$\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$
 התרומה מה היו עושין בה?
 לוקחין בה תמידין ומוספין ונספיהם,
 העמר ושתי הלחם ולחם הפנים,
 וכל קרבנות הצבור.

שומרי ספיחים בשביעית -
 נוטלין שכרן מתרומת הלשכה.
 אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 אף הרוצה מתנדב שומר חנם.
 אמרו לו:
 אף אתה אומר שאינן באין אלא משל צבור.
 ... פרה ושעיר המשתלח ולשון של זהורית -
 באין מתרומת הלשכה.

כבש פרה וכבש שעיר המשתלח ולשון שבין קרניו,
 ואמת המים וחומת העיר ומגדלותיה, וכל צרכי העיר
 באין משירי הלשכה.
 אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 כבש פרה - כהנים גדולים עושין אותו משל עצמן.

ג. מותר שירי הלשכה מה היו עושין בהן?
 לוקחין בהן יינות, שמנים וסלתות, והשכר להקדש;
 דברי $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 אין משתכרין משל הקדש ולא משל עניים.
 ד. מותר תרומה מה היו עושין בה?
 אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:

$\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$
 בשל שה פרקים בשנה, תורמין את הלשכה:
 בפרוס הפסח, בפרוס עצרת, בפרוס החג;
 והן גרנות למעשר בהמה;
 דברי $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 בן עזאי אומר:
 בעשרים ותשעה באדר, ובאחד בסיון, ובעשרים
 ותשעה באב. אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 באחד בניסן, באחד בסיון, בעשרים ותשעה באלול;
 מפני מה אמרו בעשרים ותשעה באלול,
 ולא אמרו באחד בתשרי?
 מפני שהוא יום טוב ואי אפשר לעשר ביום טוב,
 לפיכך הקדימוהו לעשרים ותשעה באלול.
 ב. בשל ש קפות של של ש סאין תורמין את
 הלשכה, וכתוב בהן אלף ב"ת גימ"ל.
 אמר $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$:
 יונית כתוב בהן אלף"א בית"א גמל"א.
 אין התורם נכנס
 לא בפרגוד חפות, ולא במנעל, ולא בסנדל,
 ולא בתפלין, ולא בקמיע;

רקועי זהב צפוי לבית קדשי הקדשים.

אומר: $\frac{3}{4} \frac{9}{10} \frac{5}{8}$

מותר הפרות לקיץ המזבח, ומותר התרומה לכלי שרת.

אומר: $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

מותר התרומה לקיץ המזבח, ומותר נסכים לכלי שרת.

רבי $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$ אומר:

מותר נסכים לקיץ המזבח, ומותר התרומה לכלי שרת.

זה וזה לא היו מודים בפרות.

ה. מותר הקטרת מה היו עושין בה?

מפרישין ממנה שכר האמנין,

ומחללין אותה על שכר האמנין,

ונותנין אותה לאמנין בשכרן,

וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה.

אם בא החדש בזמנו - לוקחין אותה מתרומה חדשה,

ואם לאו - מן הישנה.

ה. המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות

הצבור - ינתנו לאמנין בשכרן;

דברי $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

אמר לו $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

אינה היא המדה,

אלא מפרישין מהן שכר האמנין,

ומחללין אותן על מעות האמנין,

ונותנין אותן לאמנין בשכרן,

וחוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה.

× המקדיש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה לגבי

המזבח,

זכרים ונקבות -

אומר: $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

זכרים ומכרו לצרכי עולות,

ונקבות ומכרו לצרכי זבחי שלמים,

ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית.

אומר: $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

זכרים עצמן יקרבו עולות,

ונקבות ומכרו לצרכי זבחי שלמים,

ונביא בדמיהן עולות,

ושאר נכסים יפלו לבדק הבית.

אומר: $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

רואה אני את דברי $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$ מדברי $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

השנה את מדתו $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$ חלק.

אמר $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$:

שמעתי כדברי שניהן,

שהמקדיש בפרוש כדברי $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$,

והמקדיש סתם כדברי $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$.

○ המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין על גבי

המזבח, יינות, שמנים ועופות -

אומר: $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

ימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות,

ושאר נכסים יפלו לבדק הבית.

• אחת לשל שים יום, משערין את הלשכה.

כל המקבל עליו לספק סלתות מארבע,

עמדו משלש - יספק מארבע;

משלש, ועמדו מארבע - יספק מארבע;

שיד הקדש על העליונה.

ואם התליעה סלת - התליעה לו,

ואם החמיץ יין - החמיץ לו.

ואינו מקבל את מעותיו, עד שיהא המזבח מרצה.

○

$\frac{2}{3}$ אלו הן הממנין שהיו במקדש:

יוחנן בן פינחס על החותמות,

אחיה על הנסכים,

מתתיה בן שמואל על הפיסות,

פתחיה על הקנין;

פתחיה זה מרדכי.

למה נקרא שמו פתחיה?

שהיה פותח בדברים ודורשן ויודע שבעים לשון.

בן אחיה על חולי מעים,

נחוניא חופר שיחין,

גביני פרוז,

בן גבר על נעילת שערים,

בן בבי על הפקיע,

בן ארזה על הצלצל,

הגרס בן לוי על השיר,

בית גרמו על מעשה לחם הפנים,

בית אבטינס על מעשה הקטרת,

אלעזר על הפרכות,

ופינחס על המלבוש.

... אין פוחתין משל שיה גזברין ומשבעה אמרפלין,

ואין עושין שרה על הצבור בממון פחות משנים:

חוץ מבן אחיה שעל חולי מעים, ואלעזר שעל הפרכות,

שאותן קבלו רב הצבור עליהן.

- ארבעה חותמות היו במקדש,

וכתוב עליהן: "עגל", "זכר", "גדי", "חוטא".

אומר: $\frac{2}{3} \frac{5}{8} \frac{3}{4}$

חמשה היו, וארמית כתוב עליהן:

"עגל", "זכר", "גדי", "חוטא דל" ו"חוטא עשיר".

"עגל" משמש עם נסכי בקר,

גדולים וקטנים, זכרים ונקבות;

"גדי" משמש עם נסכי צאן,

גדולים וקטנים, זכרים ונקבות,

חוץ משל אילים;

זכר משמש עם נסכי אילים בלבד;

"חוטא" משמש עם נסכי של ש בהמות של מצרעין.

£ מי שהוא מבקש נסכים -

הולך לו אצל יוחנן שהוא ממנה על החותמות,

נותן לו מעות ומקבל ממנו חותם.

בא לו אצל אחיה שהוא ממנה על הנסכים,

ונותן לו חותם, ומקבל ממנו נסכים.

ולערב באין זה אצל זה,

ואחיה מוציא את החותמות, ומקבל כנגדן מעות;

ואם הותירו - הותירו להקדש,

ואם פחתו - היה משלם יוחנן מביתו,

שיד הקדש על העליונה.

ה. מי שאבד ממנו חותמו,

ממתינין לו עד הערב,

אם מצאו לו כדי חותמו - נותנין לו;

ואם לאו - לא היה לו;

ושם היום כתוב עליהן מפני הרמאין.

אחד של שיש ואחד של זהב.
על של שיש נותנין לחם הפנים בכניסתו,
ועל של זהב ביציאתו,
שמעלין בקדש ולא מורידין;

ואחד של זהב מבפנים,
שעליו לחם הפנים תמיד.

וה של ששה עשר שופרות היו במקדש,
וכתוב עליהם: "תקלין חדתין" ו"תקלין עתיקין",
"קנין" ו"גוזלי עולה",
"עצים" ו"לבונה", "זהב לכפרת",
ששה "לנדבה".

"תקלין חדתין" - שבכל שנה ושנה,
ו"עתיקין" -
מי שלא שקל אשתקד שוקל לשנה הבאה;

"קנין" - הם תורים; ו"גוזלי עולה" - הן בני יונה,
וכלן עולות; דברי $\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$.
§ $\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$ אומרים:
"קנין" - אחד חטאת ואחד עולה,
ו"גוזלי עולה" - כלן עולות.

§ האומר: "הרי עלי עצים" -
לא יפחת משני גזרין;
"לבונה" - לא יפחת מקמץ;
זהב - לא יפחת מדינר זהב.

ששה לנדבה.
נדבה, מה היו עושין בה?
לוקחין בה עולות,
הבשר לשם והעורות לכהנים.

זה מדרש דרש $\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$.
"אשם הוא, אשם אשם לה" (ויקרא ה, יט) -
זה הכלל:

כל שהוא בא משום חטא ומשום אשמה - ילקח בו
עולות, הבשר לשם, והעורות לכהנים.
נמצאו שני כתובים קימים:
אשם לה' ואשם לכהנים,
ואומר (מלכים ב' יב, יז)
"כסף אשם וכסף חטאות לא יובא בית ה',
לכהנים יהיו".

$\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$ מעות שנמצאו בין שקלים לנדבה,
קרוב לשקלים - יפלו לשקלים,
לנדבה - יפלו לנדבה,
מחצה למחצה - יפלו לנדבה.

בין עצים ללבונה:
קרוב לעצים - יפלו לעצים,
ללבונה - יפלו ללבונה,
מחצה למחצה - יפלו ללבונה.

בין קנין לגוזלי עולה:
קרוב לקנין - יפלו לקנין,
לגוזלי עולה - יפלו לגוזלי עולה,
מחצה למחצה - יפלו לגוזלי עולה.

§ שתי לשכות היו במקדש:

אחת - לשכת חשאים, ואחת - לשכת הכלים.
לשכת חשאים - יראי חטא נותנים לתוכה בחשאי,
ועניים בני טובים מתפרנסים מתוכה בחשאי.

לשכת הכלים - כל מי שהוא מתנדב כלי, זורקו לתוכה,
ואחת לשלשים יום גזברין פותחין אותה,
וכל כלי שמצאו בו צרך לבדק הבית מניחין אותו,
והשאר נמכרין בדמיהו ונופלין ללשכת בדיק הבית.

$\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$ של ששה עשר שופרות, של ששה עשר שלחנות,
שלש עשרה השתחויות היו במקדש.
של בית $\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$ ושל בית $\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$,
היו משתחוין ארבע עשרה.
והיכן היתה יתרה? כנגד דיר העצים,
שכן מסרת בידם מאבותיהם ששם הארון נגזז.

... מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק,
וראה הרצפה שהיא משנה מחברותיה.
בא ואמר לחברו.

לא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו,
וידעו ביחוד ששם הארון נגזז.

- והיכן היו משתחוים?
ארבע בצפון, וארבע בדרום, של ש במזרח ושתים
במערב; כנגד של ששה עשר שערים.

שערים דרומיים סמוכין למערב:
שער העליון, שער הדלק, שער הבכורות, שער המים.

ולמה נקרא שמו שער המים?
שבו מכניסין צלוחית של מים של נסוך בחג.
 $\text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}} \text{ה}^{\text{ה}}$ אומר:

בו המים מפכים ועתידין להיות יוצאין,
מתחת מפתח הבית.

לעמתן בצפון סמוכין למערב:
שער יכניה, שער הקרבן, שער הנשים, שער השיר.

ולמה נקרא שמו שער יכניה?
שבו יצא יכניה בגלותו.

במזרח: שער ניקנור,
ושני פשפשין היו לו,
אחד בימינו ואחד בשמאלו.

ושנים במערב שלא היה להן שם.

§ של ששה עשר שלחנות היו במקדש:
שמונה של שיש בבית המטבחים,
שעליהן מדיחין את הקרבים;

ושנים במערב הכבש,
אחד של שיש ואחד של כסף,
על של שיש היו נותנים את האברים,
על של כסף כלי שרת;
ושנים באולם מבפנים על פתח הבית:

חוץ משל שוק העליון;
דברי $\frac{5}{3} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
בשאר ימות השנה,
שבאמצע - טמאין, ושבצדדין - טהורין;
ובשעת הרגל, שבאמצע - טהורין, ושבצדדין - טמאין,
שמפני שהן מעטין מסתלקין לצדדין.

... כל הכלים הנמצאין בירושלים:
דרך ירידה לבית הטבילה - טמאין,
דרך עליה - טהורין,
שלא בדרך ירידתו עליתו;
דברי $\frac{5}{3} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
חוץ מן הסל והמגרפה והמרצה המיוחדין לקברות.
- ספיני שנמצאת בארבעה עשר - שוחט בה מיד;
בשל שה עשר - שונה ומטביל.
וקופיץ -
בין בזה ובין בזה שונה ומטביל.
כל ארבעה עשר להיות בשבת -
שוחט בה מיד.
בחמשה עשר - שוחט בה מיד.
נמצאת קשורה לספיני - הרי זו כספיני.

ט° פרכת שנטמאת בולד הטמאה -
מטבילין אותה בפנים ומכניסין אותה מיד.
ואת שנטמאת באב הטמאה -
מטבילין אותה בחוץ ושוחטין אותה בחיל.
ואם היתה חדשה,
שוחטין אותה על גג האצטבא,
כדי שיראו העם את מלאכתה שהיא נאה.

מה $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר
משום $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
פרכת עביה טפח,
ועל שבעים ושתיים נימין נארגת,
ועל כל נימא ונימא עשרים וארבעה חוטין;
ארפה ארבעים אמה ורחבה עשרים אמה,
ומשמונים ושתי רבוא נעשית;
ושתיים עושין בכל שנה,
ושלש מאות כהנים מטבילין אותה.

ט° בשר קדשי קדשים שנטמא,
בין באב הטמאה, בין בולד הטמאה,
בין בפנים, בין בחוץ -
 $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
הכל ישרף בפנים, חוץ משנטמא באב הטמאה בחוץ.
 $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
הכל ישרף בחוץ, חוץ משנטמא בולד הטמאה בפנים.

$\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
את שנטמא באב הטמאה, בין בפנים בין בחוץ -
ישרף בחוץ;
ואת שנטמא בולד הטמאה, בין בפנים בין בחוץ -
ישרף בפנים.
 $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
מקום טמאתו שם שרפתו.

בין חליו למעשר שני:
קרוב לחליו - יפלו לחליו,
למעשר שני - יפלו למעשר שני,
מחצה למחצה - יפלו למעשר שני.
זה הכלל:
הולכים אחר הקרוב להקל,
מחצה למחצה - להחמיר.

... מעות שנמצאו לפני סוחר בהמה - לעולם מעשר.
בהר הבית - חליו.
בירושלים בשעת הרגל - מעשר.
ובשאר כל ימות השנה - חליו.
- בשר שנמצא בעזרה:
אברין - עולות, וחתיכות - חטאות.
בירושלים - זבחי שלמים.
זה וזה תעבר צורתו ויצא לבית השרפה.
נמצא בגבולין:
אברין - גבלות, חתיכות - מתרות.
ובשעת הרגל שהבשר מרבה -
אף אברין מתרין.

ט° בהמה שנמצאת מירושלים ועד מגדל עדר,
וכמדתה לכל רוח:
זכרים - עולות, נקבות - זבחי שלמים.
 $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
הראוי לפסחים - פסחים, קדם לרגל של שים יום.

מה בראשונה היו ממשכנין את מוצאיה,
עד שהוא מביא נסכיה.
חזרו להיות מניחין אותה ובורחין.
התקינו בית דין שיהו נסכיה באין משל צבור.

ט° אומר $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
שבועה דברים התקינו בית דין, וזה אחד מהן.
נכרי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים -
קרבין משלו;
ואם לאו - קרבין משל צבור.

וכן גר שמת והניח זבחים:
אם יש לו נסכים - קרבין משלו;
ואם לאו - קרבין משל צבור.

ותנאי בית דין הוא על כהן גדול שמת -
שתהא מנחתו קרבה משל צבור.
 $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר: משל יורשין.
ושלמה היתה קרבה.

× על המלח ועל העצים, שיהו הכהנים גאותים בהן;
ועל הפרה, שלא יהו מועלין באפרה.
ועל הקנין הפסולות, שיהו גאות משל צבור;
 $\frac{3}{4} \text{ ט}^{\circ}$ אומר:
המספק את הקנין, מספק את הפסולות.

$\frac{3}{4}$ כל הרקין הנמצאים בירושלים - טהורין,

° אברי התמיד נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח,
 ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במערב,
 ושל ראשי חדשים נתנין על כרכב המזבח מלמעלה.
 השקלים והבכורים –
 אין נוהגין אלא בפני הבית;
 אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והבכורות –
 נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית.
 המקדיש שקלים ובכורים - הרי זה קדש.
 § 161 אומר:
 האומר: "בכורים קדש" - אינן קדש.

$\frac{3}{4}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$